5 Cmo 343/2011-86

Usnesení

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Aleny Ježíkové a soudců JUDr. Ivana Šišmy a JUDr. Zdeňky Šindelářové v právní věci navrhovatele **Ing. Otakara N** zastoupeného JUDr. Matějem Zachvejou, advokátem v Ostravě, Moravské Ostravě, 28. října 1727/108, PSČ: 702 00, za účasti obchodní společnosti **ENVIRMINE spol. s r.o.**, Ostrava, Moravská Ostrava, Žerotínova 1099/21, PSČ: 702 00, IČ: 47679484, zastoupené JUDr. Jiřím Mlčochem, advokátem v Ostravě, Moravské Ostravě, Nádražní 1325/18, PSČ: 702 00, o vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady konané dne 30.9.2010 a přiznání přiměřeného zadostiučinění, k odvolání obchodní společnosti ENVIRMINE spol. s r.o. proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 14.4.2011, č.j. 15 Cm 195/2010-39,

takto:

I. Usnesení krajského soudu se v napadené části, to je v odstavcích II., III. a IV. výroku, **potvrzuje.**

II. Obchodní společnost ENVIRMINE spol. s r.o. je povinna zaplatit navrhovateli na plné náhradě nákladů odvolacího řízení částku 50.033,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení, a to k rukám advokáta JUDr. Matěje Zachveji.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným usnesením soud prvního stupně návrh v části, ve které navrhovatel požadoval vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady obchodní společnosti ENVIRMINE spol. s r.o. (dále jen společnost), kterým valná hromada zvolila předsedu valné hromady Ing. Petra P a jejím zapisovatelem Mgr. Bohumila K zamítl (odstavec I. výroku), ve zbývajícím rozsahu návrhu vyhověl a vyslovil neplatnost usnesení řádné valné hromady společnosti konané dne 30.9.2010, kterými valná hromada schválila zprávu o podnikatelské činnosti a o stavu jejího majetku za rok 2009, řádnou účetní závěrku společnosti za rok 2009 a návrh na vypořádání hospodářského výsledku společnosti za rok 2009 a to hospodářský výsledek – zisk ve výši 1.309.173,49 Kč převést v plné výši na účet 428 – nerozdělený zisk z minulých let (odstavec II. výroku). Dále krajský soud zavázal společnost k povinnosti zaplatit navrhovateli přiměřené zadostiučinění ve výši 100.000,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení (odstavec III. výroku) a ve stejné lhůtě zaplatit na účet advokáta navrhovatele i plnou náhradu nákladů řízení ve výši 53.240,- Kč (odstavec IV. výroku). Soud prvního stupně vzal za prokázané, že dne 30.9.2010 se konala řádná valná hromada společnosti, na jejímž programu bylo mimo jiné pod bodem 3 projednání zprávy o podnikatelské činnosti společnosti a o stavu jejího majetku v roce 2009, pod bodem 4 schválení řádné účetní závěrky za rok 2009 a pod bodem 5 schválení návrhu na rozdělení zisku za rok 2009 a že tato valná hromada byla svolána pozvánkou ze dne 10.9.2010, kterou podepsala v zastoupení jednatele společnosti advokátka JUDr. Dagmar Soukenková. Této valné hromady se účastnili její společník Ing. Petr P jeho zmocněnkyně JUDr. Dagmar Soukenková a Mgr. K jako zástupce druhého společníka Ing. Otakara N . Soud prvního stupně vzal dále za prokázané, že zástupce společníka Mgr. K vznášel na valné hromadě protesty týkající se svolání, usnášeníschopnosti a odepření poskytnutí informací společníku Ing. N , které by mu umožnily řádnou přípravu na valnou hromadu, když předseda valné hromady odmítl i v jejím průběhu odpovědět na konkrétní dotazy přednesené zástupcem společníka s tím, že ho považuje za nedůvěryhodnou osobou, neboť je proti němu vedeno trestní řízení. Soud prvního stupně považoval zjištěný skutkový stav za nesporný. Považoval proto za nezbytné posoudit právní otázky, zda svolání valné hromady zmocněncem statutárního orgánu je v rozporu s ust. § 128 odst. a § 66 odst. 2 ObchZ, zda takové porušení může vést k platnosti přijetí usnesení valné hromady, zda účast společníka a zároveň jeho zmocněnce na valné hromadě společnosti s ručením omezením zakládá porušení § 126 ObchZ a následně její neusnášeníschopnost a zda odmítnutí odpovědí na navrhovatelem přednesené dotazy na valné hromady a odmítnutí poskytnout mu účetní závěrky v plném rozsahu může vést k závěru o neplatnosti přijatých usnesení valné hromady. Soud prvního

stupně uzavřel, že valnou hromadu může svolat i zástupce jednatele. Poukázal na ust. § 66 odst. 2 ObchZ a zdůraznil přitom, že realizaci dílčích povinností včetně svolání valné hromady může jednatel přenést na třetí osobu formou zmocněním. Pokud se týká účasti společníka a zároveň jeho zmocněnce na valné hromadě, poukázal na stanovisko Nejvyššího soudu ČR ve věci sp. zn. 22 Odo 701/2004. Ve světle tohoto rozhodnutí dospěl k závěru, že JUDr. Soukenková na předmětné valné hromadě nemohla vystupovat jako zmocněnec přítomného Ing. P ale jako třetí osoba, která není společníkem, ale jejíž přítomnost zákon výslovně nezakazuje, když z notářského zápisu vyplynulo, že JUDr. Soukenková na valné hromadě nevystupovala a funkci předsedy valné hromady vykonával osobně jednatel a společník Ing. P Soud prvního stupně se ztotožnil s námitkou navrhovatele pokud se týká odmítnutí odpovědí na dotazy navrhovatele vznesené na valné hromadě. Citoval ust. § 122 odst. 2 ObchZ a uzavřel, že základním právem společníka je právo na informace od jednatelů o záležitostech společnosti, právo nahlížet do dokladů společnosti a kontrolovat tam obsažené údaje. Soud prvního stupně poukázal na obsah rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 Odo 601/2004, které lze aplikovat i na poměry společnosti s ručením omezeným a proto uzavřel, že účetní závěrka ve zjednodušeném rozsahu není dostatečným pokladem pro přípravu společníka na jednání společnosti, jehož předmětem má být její schválení. Přitom z provedeného dokazování zjistil, že navrhovateli byla zpřístupněna pouze účetní závěrka ve zjednodušeném rozsahu a jednatel společnosti na žádný z dotazů vznesených navrhovatelem na valné hromadě, které se týkaly ekonomických záležitostí společnosti, neodpověděl. Neodpověděl přitom ani na písemné dotazy navrhovatele, které se týkaly stejných záležitostí a byly mu doručeny před konáním této valné hromady. Statutární orgán společnosti tedy záměrně nesplnil povinnost uloženou mu v ust. § 135 odst. 1 ObchZ a znemožnil navrhovateli realizovat právo společníka podílet se na kontrole činnosti společnosti, kterou mu přiznává § 122 ObchZ. Tímto způsobem zabránil statutární orgán společnosti navrhovateli zaujmout kvalifikované stanovisko k návrhům, o nichž bylo na valné hromadě hlasováno a jeho právo společníka hlasovat na valné hromadě tak ztratilo smysl. Soud prvního stupně z těchto všech důvodů z části návrhu vyhověl, neboť uvedená rozhodnutí valné hromady jsou neplatná pro rozpor se zákonem ve smyslu ust. § 131 odst. 1 ObchZ, když došlo k porušení práva společníka podle § 122 a § 135 odst. 1 ObchZ.

Pouze ve vztahu k požadavku navrhovatele na vyslovení neplatnosti usnesení uvedeného v odstavci I. výroku rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým valná hromada zvolila předsedu a zapisovatele, návrh zamítl, neboť uzavřel, že se jedná o usnesení, které nemá vliv na navrhovatelova práva a navrhovatel pro jejich přijetí hlasoval.

Pokud se týká návrhu na přiznání zadostiučinění ve výši 100.000,- Kč, soud prvního stupně měl za to, že jednáním statutárního orgánu společnosti bylo porušeno jedno za základních práv společníka, a to právo na informace podle § 122 odst. 2 ObchZ. a tímto porušením je založeno právo navrhovatele požadovat přiměřené zadostiučinění. Soud prvního stupně přitom zdůraznil, že toto právo nebylo

navrhovateli odepřeno jednorázově na valné hromadě, ale opakovaně ještě před konáním valné hromady na základě nezodpovězení písemných dotazů adresovaných společnosti. Soud prvního stupně přitom vzal v úvahu, že společnost ve svém stanovisku k návrhu měla za to, že navrhovatel mohl své právo na poskytnutí informací a podkladů uplatnit samostatně soudní cestou a z toho dovodil, že společnost není ochotna umožnit mu naplnění jeho zákonem daného práva dobrovolně. Soud prvního stupně požadovanou částku 100.000,- Kč považoval za přiměřenou s ohledem na uvedenou intenzitu porušení práv navrhovatele a s přihlédnutím i k ekonomické situaci společnosti zachycené v účetní závěrce. Z těchto důvodů návrhu ve vztahu k požadavku na přiměřené zadostiučinění rovněž vyhověl.

Soud prvního stupně rozhodl o náhradě nákladů řízení podle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., když považoval neúspěch navrhovatele za neúspěch pouze v nepatrné části, a proto mu přiznal právo na plnou náhradu nákladů tohoto řízení.

Proti tomuto usnesení podala společnost včas odvolání, a to výslovně do odstavce II., III. a IV. výroku, a navrhla, aby odvolací soud usnesení soudu prvního stupně v napadeném rozsahu změnil a i v této části návrh zamítl. Považovala rozhodnutí soudu v napadené části za nepřezkoumatelné. Odvolatelka nepovažovala za důvod pro vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady to, že statutární orgán, popřípadě jeho zmocněnkyně řádně neodpověděl na dotazy navrhovatele. Pokud se týká zjištěné skutečnosti, že společnost zpracovala účetní závěrku ve zjednodušeném rozsahu, poukázala na zákon o účetnictví a zdůraznila, že společnost s ručením omezením, která nepodléhá auditu, nemusí zpracovávat účetní závěrku v plném rozsahu. Tvrdila, že ani účetní závěrka v plném rozsahu by nemohla přinést jiný než na valné hromadě prezentovaný hospodářský výsledek. Odvolatelka souhlasila s právním názorem nalézacího soudu týkajícím se práva společníků společnosti s ručením omezeným na informace, ale zdůraznila přitom, že soud prvního stupně se nezabýval v rámci hodnocení skutkového stavu tím, jaká byla povaha informací požadovaných navrhovatelem v tom smyslu, zda byly nezbytně nutné pro přijetí usnesení o navržených bodech jednání valné hromady, když navrhovatel ani netvrdil, že požadoval předložení účetní závěrky v plném rozsahu. Pokud se týká přiznání zadostiučinění, měla za to, že soud nezdůvodnil, jak dospěl k závěru o oprávněnosti požadavku navrhovatele, když ani v návrhu, ale ani na jednání soudu nebyl navrhovatel schopen doložit, zda mu v souvislosti s nepředložením požadovaných informací vznikla vůbec nějaká újma. Odvolatelka považovala i rozhodnutí o náhradě nákladů řízení a aplikaci ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. za nesprávné, neboť navrhovatel požadoval vyslovení pěti samostatných výroků a byl úspěšný pouze z 80%.

Navrhovatel se k odvolání společnosti vyjádřil a navrhl, aby odvolací soud usnesení soudu prvního stupně v napadeném rozsahu jako věcně správné potvrdil. Poukázal na ust. § 122 odst. 2 ObchZ a zdůraznil, že před soudem prvního stupně bylo prokázáno, že opakovaně v průběhu roku 2010 a přímo v souvislosti s valnou

hromadou, jejíž usnesení napadl, písemně žádal statutární orgán společnosti o poskytnutí zcela konkrétně vymezených informací, které byly nutné k řádnému výkonu jeho kontrolních oprávnění. Na žádnou z těchto žádostí jednatel a současně také majoritní společník záměrně nereagoval, a to ani na valné hromadě. Poukázal na to, že z protokolu o výslechu svědka Ing. P v jiném řízení nabyl podezření, že účetní závěrka společnosti neobsahovala pravdivé údaje, neboť v ní nikde nebyla správně zachycena mimořádná odměna jednatele společnosti v řádech milionech korun a byla nesprávně skryta v položce osobní náklady. Navrhovatel proto namítal bezprecedentní nárůst osobních nákladů oproti předchozím obdobím a požadoval vysvětlení, které jednatel záměrně nepodal. Zdůraznil, že v účetním období roku 2009 si statutární orgán a majoritní (51%) společník bez souhlasu navrhovatele nechal ke škodě společnosti a nepřímo i navrhovatele vyplatit „mimořádnou odměnu ke mzdě" ve výši 16.435.000,- Kč, a její výplata se v účetnictví společnosti projevila pouze v osobních nákladech. Navrhovatel považoval jednání ze strany společnosti za záměrné tak, aby se nedozvěděl důvody zvýšení osobních nákladů a tím byla schválena výplata odměny jednateli na úkor navrhovatele jako minoritního společníka bez jeho souhlasu. Považoval i za řádně soudem odůvodněné přiznání zadostiučinění ve výši 100.000,- Kč, poukázal přitom na stranu 7 a 8 odůvodnění rozhodnutí. Zdůraznil, že společnost neuvedla jedinou konkrétní skutečnost, na základě které by bylo možné dojít k závěru, že navrhovatelem požadované informace nebylo možné z oprávněných důvodů poskytnout. Měl za to, že předmětem dokazování před soudem prvního stupně nebylo zjišťování faktické újmy, která mu vznikla, když společnost zjevně směšuje vznik škody, který zakládá právo na náhradu škody a právo na přiměřené zadostiučinění za porušení základních práv společníka. Považoval za věcně správné i rozhodnutí o náhradě nákladů řízení.

Odvolací soud přezkoumal usnesení soudu prvního stupně v odvoláním napadené části včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 206, § 212, § 212a o.s.ř.), ve věci nařídil jednání, dokazování doplnil a poté dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Odvolací soud vzhledem k odvolací námitce doplnil dokazování sdělením podstatného obsahu listiny „Podání zprávy a zaslání požadovaných dokladů" a zjistil, že obchodní společnost ENVIRMINE spol. s r.o. na základě žádosti Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, Odboru hospodářské kriminality SKPV v Přerově k číslu jednacímu KRPM-3644-12/TČ-2011-140080 sdělila, že Ing. Petr P je jejím zaměstnancem s pracovním zařazením ředitel pro obchodní strategii a řízení a v měsících roku 2009 pobíral hrubou mzdu v této výši: leden: 70.409,- Kč, únor: 74.636,- Kč, březen: 65.000,- Kč, duben: 65.244,- Kč, květen: 64.763,- Kč, červen: 100.163,- Kč, červenec: 715.000,- Kč, srpen: 2.065.000,- Kč, září: 2.568.338,- Kč, říjen: 2.733.853,- Kč, listopad: 3.233.572,- Kč a prosinec: 5.984.110,- Kč, tedy za rok 2009 celkem: 17.740.088,- Kč.

Odvolací soud považuje skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně z jím provedených důkazů jako správná, stejně jako tímto soudem zjištěný skutkový stav a na tato pro stručnost odkazuje.

Soud prvního stupně rovněž věc zcela správně posoudil po právní stránce a z jeho posouzení, tak jak je provedeno v odůvodnění napadeného usnesení, se odvolací soud rovněž ztotožňuje.

Podle ust. § 122 odst. 2 ObchZ společníci mají zejména právo požadovat od jednatelů informace o záležitostech společnosti a nahlížet do dokladů společnost a kontrolovat tam obsažené údaje nebo k tomu zmocnit auditora nebo daňového poradce.

Podle ust. § 131 odst. 4 věta první ObchZ osoby, které utrpěly škodu v důsledku toho, že rozhodnutí valné hromady bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, společenskou smlouvou, zakladatelskou listinou nebo stanovami, mají vůči společnosti právo na její náhradu, dále právo na přiměřené zadostiučinění za porušení základních práv společníka, které může být poskytnuto i v penězích.

Vzhledem k odvolacím námitkám odvolací soud zdůrazňuje, že napadené usnesení obsahuje všechny náležitosti, které pro ně stanoví zákon (§ 167 odst. 2 o.s.ř. a § 157 odst. 1 a 2 o.s.ř.). Soud prvního stupně v něm zcela jednoznačně vyložil, které skutečnosti má prokázány, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce. Z tohoto důvodu není řízení a následující rozhodnutí soudu prvního stupně postiženo vadou, pro kterou by bylo třeba napadené usnesení zrušit (§ 220 odst. 1 písm. b/ o.s.ř.) a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Skutkový stav zjištěný soudem prvního stupně z jím provedených důkazů, byl mezi účastníky řízení nesporný. Soud prvního stupně se proto správně zabýval pouze tím, zda při svolání valné hromady a v průběhu jejího konání byl porušen zákon či stanovy, což by mělo za následek vyslovení neplatnosti valné hromady (§131 odst.1 ObchZ.). I v této části soud prvního stupně nepochybil, když z části návrh ve vztahu k rozhodnutí valné hromady, kterým tato zvolila svého předsedu a zapisovatele, zamítl, neboť jak správně uvedl, jedná se o část usnesení, které nemá vliv na navrhovatelova práva a navíc, jak zjistil ze zápisu o průběhu valné hromady, která se konala dne 30.9.2010, pro přijetí těchto dvou bodů programu navrhovatel hlasoval.

Pokud se týká zbývajících usnesení valné hromady, kterými bylo rozhodnuto o ekonomických otázkách společnosti (schválení zprávy o podnikatelské činnosti a stavu jejího majetku za rok 2009, účetní závěrky za rok 2009 a vypořádání hospodářského výsledku společnosti za rok 2009), správně krajský soud uzavřel, že v této části byl při rozhodování valné hromady porušen zákon (ust. § 122 odst. 2 ObchZ.)

Jak z provedeného dokazování vyplynulo, statutární orgán – jednatel a majoritní společník s obchodním podílem 51% zcela ignoroval žádosti navrhovatele o podání vysvětlení týkající se ekonomického stavu společnosti jak na valné hromadě, tak i ty, které podal navrhovatel písemně ještě před konáním valné hromady. Navrhovatel neměl dostatek informací pro posouzení závěrů uvedených v účetní závěrce, kterou společnost vyhotovila za rok 2009 pouze ve zjednodušeném rozsahu. Odvolací soud má za to, že vyhotovení účetní závěrky za rok 2009 ve zjednodušeném rozsahu není v rozporu se zákonem (§18 odst.3 z.č. 563/1991Sb. v platném znění) a nemělo samo o sobě vliv na posouzení neplatnosti usnesení valné hromady, pokud by statutární orgán společnosti reagoval na zcela konkrétní dotazy směřující právě k obsahu účetní závěrky a její obsah doplnil o další navrhovatelem vyžadované údaje. To se však nestalo, a proto navrhovatel nemohl odpovědně o těchto bodech programu řádné valné hromady hlasovat. Pro rozhodnutí v této věci není přitom významné , že valná hromada by usnesení přijala i po splnění zákonné povinnosti hlasy majoritního společníka a jednatele v jedné osobě. Odvolací soud zdůrazňuje, že menšinovému společníkovi ve společnosti s ručením omezeným na rozdíl od menšinového akcionáře, který si může postupem ust. § 180 odst. 4 ObchZ možnost poskytnutí informací zajistit ve vyvolaném soudním řízení, možnost vynuceného poskytnutí informací zákon neupravuje. Je přitom skutečností, že statutární orgán - jednatel společnosti, jak vyplynulo z provedeného dokazování, a to zejména notářského zápisu sepsaného dne 30.9.2010 o průběhu valné hromady, nehodlal poskytnout navrhovateli jako menšinovému společníkovi žádné informace s obecným odůvodněním, že je „nedůvěryhodná osoba a probíhá proti němu trestní řízení“ a tím zbavil tohoto společníka základního práva, které mu zákon dává, a to právo požadovat od jednatele informace, a to zejména o záležitostech týkajících se obchodního vedení společnosti (§ 122 odst. 2 ObchZ).

Pokud se týká přiznaného přiměřeného zadostiučinění v penězích za porušení základního práva společníka, odvolatel slučuje toto právo s právem společníka na náhradu škody, která mu mohla vzniknout v důsledku toho, že rozhodnutí valné hromady bylo vydáno v rozporu se zákonem (§ 131odst.4 ObchZ.). O náhradu škody se však nejedná. Navrhovatel proto nemusel v tomto řízení prokázat vznik škody, ale musel tvrdit a prokázat, že bylo porušeno v souvislosti s rozhodováním valné hromady jedno z jeho základních práv, a to se mu zdařilo. Pokud se týká výše přiznaného přiměřeného zadostiučinění v penězích, odvolací soud má za to, že i v této části rozhodnutí soud prvního stupně nepochybil. Přihlédl k okolnostem, za kterých došlo k zásahu do práv navrhovatele, k závažnosti tohoto zásahu a přihlédl i k ekonomické situaci společnosti. Odvolací soud doplněním dokazování zjistil, že ekonomická situace společnosti je natolik dobrá, že zaplacení částky 100.000,- Kč ji nemůže výrazně negativně ovlivnit a přiznaná částka přitom odpovídá intenzitě porušení základního práva navrhovatele.

Odvolací soud ze všech těchto důvodů usnesení soudu prvního stupně v odvoláním napadeném rozsahu, to je v odstavcích II., III. a IV.výroku jako věcně správné podle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil.

Odvolací soud s ohledem na odvolací námitku zdůrazňuje, že při rozhodování o náhradě nákladů řízení soud prvního stupně správně aplikoval ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., neboť část, kterou zamítl, tj. rozhodnutí valné hromady o procedurálních otázkách (volba předsedy a zapisovatele valné hromady) je ve srovnání s vyhovující částí návrhu, nepodstatná.

Odvolací soud rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení podle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. Společnost se svým odvoláním úspěšná nebyla, odvolací soud proto přiznal právo na plnou náhradu nákladů odvolacího řízení navrhovateli. Náklady odvolacího řízení navrhovatele spočívají v odměně jeho advokáta stanovené podle § 17 písm. b) vyhl. č. 484/2000 Sb. součtem sazeb stanovených podle § 7 písm. g) a § 3 odst. 1 bodu 4 této vyhlášky ve výši celkem 39.300,- Kč (15.000,- Kč a 24.300,- Kč) a dvou paušálních náhrad hotových výdajů po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění (vyjádření k odvolání a účast u jednání odvolacího soudu), to je celkem 39.900,- Kč. Dále navrhovateli přináleží náhrada za cestovné spojené s účastí jeho zástupce na jednání odvolacího soudu za cestu ze sídla advokátní kanceláře v Ostravě do Olomouce a zpět, při použití osobního motorového vozidla, ceně pohonné hmoty 31,60 Kč a náhradě za použití vozidla 3,7 Kč za každý ujetý km v souladu s vyhl. č. 377/2010 Sb., celkem 1.194,20 Kč a dále náhrada za promeškaný čas v souvislosti s poskytnutím právní služby (§ 14 odst. 1 písm. a/ vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění), to je 600,- Kč za 6 půlhodin strávených na cestě zástupce společnosti k jednání. Zástupce navrhovatele osvědčil, že je rovněž plátcem DPH, a proto má právo i na její náhradu ve výši 8.339,- Kč. Po navýšení o tuto částku činí celková výše účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení navrhovatele 50.033,- Kč a v této výši je odvolací soud navrhovateli přiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** dovolání přípustné, ledaže by na základě dovolání podaného k Nejvyššímu soudu ČR v Brně ve lhůtě do dvou měsíců od doručení tohoto usnesení odvolacího soudu u Krajského soudu v Ostravě dospěl dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

V Olomouci dne 9. září 2011

Za správnost vyhotovení:
Martin Vymlátil

JUDr. Alena Ježíková v.r.
předsedkyně senátu